

Ett gatans offer : storstadsbild ur verkligheten

Brutus

59 C Br. Föl.

National Library
of Sweden

Ett gatans offer.

Storstadsbild ur verkligheten.
(Stockholmsskildring för denna tidning.)

Det kom ett bref till undertecknad för några dagar sedan.

Det bar intet frimärke. Det hade endast kommit från fjerde våningen i samma hus, där jag bor. Det hade blifvit lagdt i breflådan tidigt en morgon.

Det var ett långt bref. Stilen var icke fin och cirklad, och svenskan var icke fulländad, men innehållet förrådde ett godt omdöme och varma tankar. Handen, som skrifvit det, tillhörde en kvinna ur folkets led och kunde icke svarfva eleganta bokstäfver och satser, men brefvet hade ändock blifvit så långt, därför att det var en mor, som författat det.

Och det var en mor, som var uppfylld af sorg öfver att hennes äldsta barn — en dotter på 14 år — försvunnit från hemmet och därute i den stora stadens hvirflar och frestelser befann sig på villovägar. Flickan var anmäld för att i år börja sin konfirmationsläsning.

En förlorad dotter.

Hon bad mig i brevet, att jag skulle göra en notis om, huru dottern var klädd och hvad hon hette, samt bedja den, som kunde få fatt i henne, att föra henne till närmaste polisstation. Det var en mor, som bad mig om hjälp att återfinna sin förlorade dotter. Hon hade sett »litteratör» på dörrens visitkort, och hon hade hört talas om att jag brukade »skrifva i tidningarna». Hon trodde att jag därigenom skulle kunna vara henne till någon nytta.

Efter att skrifvelsen kommit mig tillhanda, kunde jag ej underlåta att göra henne ett besök.

Man har ofta sagt, att det är de fattigaste och dåliga hemmen — ja, de dåliga mödrarna — som på gatan kasta ut de offer, hvilka hamna i prostitutionens armar. Men jag kan tryggt påstå, att så ej var förhållandet här. Hemmet var tarfligt, men det var ordentligt och snyggt — familjen bebodde en liten lägenhet på 2 rum och kök. Och modren gaf mig ett bestämdt intryck af att vara en arbetsam, städad och duglig kvinna.

Men ändock... jag måste uttala som min öfvertygelse, att hennes dotter är förlorad för henne, att hon aldrig skall lyckas förebygga, att den unga flickan återfaller till gat- och bordell-lifvet — jag fick den öfvertygelsen vid mitt besök. Och jag kom att tänka på alla de kvinnor, som redan i barnåren sjunka ned i storstadens förrådiska gungfly.

På spaning efter sitt barn.

När jag kom till modren — hon är gift med en man af arbetsklassen, som har sitt arbete borta — så hade hon åter-

funnit sin dotter. (Men för huru länge?)

I fjorton dagar hade denna moder, hon försäkrade det med tårfyllda ögon, sprungit Stockholm rundt för att finna sitt försvunna barn. Hon hade varit på alla ställen, där hon förut vid liknande tillfällen funnit henne. Hon hade varit på kaféer, »hotell» och polisstationer. På ett mindre kafé å en af våra centralaste gator hade hon i ett inre rum sett 15 unga flickor af »kväsar»-typ sitta och dricka öl tillsammans med en del karlar — men hennes dotter fans ej den gången där. I samma hus fins ett »hotell» och då hon gått dit, hade hon blifvit halft nedkastad utför trappan af kafévärden. Efter upprepadt sökande hade hon sport, att ett par flickor på en cigarrfabrik, med hvilka dottern var bekant, sett henne stå barhufvad vid ett hus vid Roslagstorg.

I detta hus fann hon den försvunna. Flickan bodde inhyses i en arbetarefamilj, hvilken egde ett rum och — 7 barn. Familjens äldsta flicka hade oftast gjort henne sällskap ute om nätterna. De brukade komma hem vid 3- och 4-tiden på morgnarna. Och i detta trånga, snuskiga näste låg den unga flickan och hvilade ut sig, då hon i stället kunnat få stanna i ett snyggt och trefligt hem.

När modern kom dit och i kraftiga ordalag — hvem kan undra därpå? — fordrade tillbaka sitt barn, blef hon öfverfallen med slag af husfadern-arbetaren, hvilken hyr sitt rum af staden.

Klädningsen pantsatt.

Hon fick dottern med sig hem halfkädd, ty af den nya klädning, hon haft på sig vid försvinnandet, fanns endast kvar — ett pantkvitto.

Då modern ej sjelf kunde besvara alla mina frågor, kallade hon in dottern. Denna kunde naturligtvis icke redan se förfallen ut, men hon hade ändå ett visst något i ansiktet, och särskildt i ögonen, någonting på samma gång skyggt och djerft, som förrådde utvecklade passioner och orent själslif. Och dock hade hon knappt fyllt 14 år!

Hon var i fysiskt afseende hvarken späd eller ovanligt utvecklad. Hon var som flickor äro mest vid hennes ålder.

Ett samtal med flickan.

»Hur mycket fick ni ge i hyra, där ni innebodde?» frågade jag.

»Jag fick ge dem hvad jag hade...»

Till en början var hon stursk och ville gå sin väg, men modren tvang henne att stanna kvar och svara.

»Ni kunde väl inte taga sällskap med er till familjen, då 7 barn lågo i rummet? På hvad sätt förtjente ni pengar? Gick ni på hotell?»

»Nej, visst inte...»

»Hvarför skall ni neka till det?»

»Jag gick med dem hem.»

Med »dem» menade hon naturligtvis »herrarna». Hon tycktes anse, att det låg något finare i att gå med dem hem än på »hotell». Men modren sade, att hon fått bevis för, att hon två gånger varit på samma hotell. Böra icke sådana värdar, som mottaga synbarligen minderåriga nattgäster, ställas till strängt ansvar?

»Ni kom väl till mycket fina våningar ibland?»

»Ja, det gjorde jag...» Hon sade det med ett visst skryt.

Jag vill icke säga min tanke om dessa »herrar», som tagit fjortonåringen med sig hem i sina »fina våningar», men jag vet, hvad lagen säger...

»Nå, hvad ämnar ni blifva, om ni fortsätter på det här sättet?»

»Jag blifver väl det jag är...» Det låg en smula skämt i tonen.

Och denna flicka hade en mor, som gaf ett bestämdt intryck af att vara en fullt aktningvärd kvinna! Jag hade sannerligen icke trott, att storstadsgatorna kunna så förvillan...

Modren berättade mig, att hon egde kännedom om, att flickan

redan vid tolf års ålder

blifvit förförd. Hon hade kommit ut bland »kväsare»-kretsarna och blifvit lockad, utan att knappast veta hvad hon gjorde.

Modern hade försökt göra allt för att hålla henne ifrån utelivvet, men hon kunde ju icke binda henne. Sista gången hon försvann, hade hon midt på dagen blifvit skickad ett ärende till en skomakare — och hon kom ej tillbaka. Det må ju vara betecknande!

»Har ni varit elak mot henne?» frågade jag modern.

»Nej, visst inte», svarade hon med tårarna i ögonen. »Hon har det så godt här hemma.»

»Är hon inskrifven hos polisen ännu?»

»Nej, det är hon inte. Men hon har varit intagen på polisvaktkontoren ett par gånger om nätterna. Det har nyligen varit en byråpolis här hemma, och jag bad honom skicka hem henne så fort hon anträffas ute.»

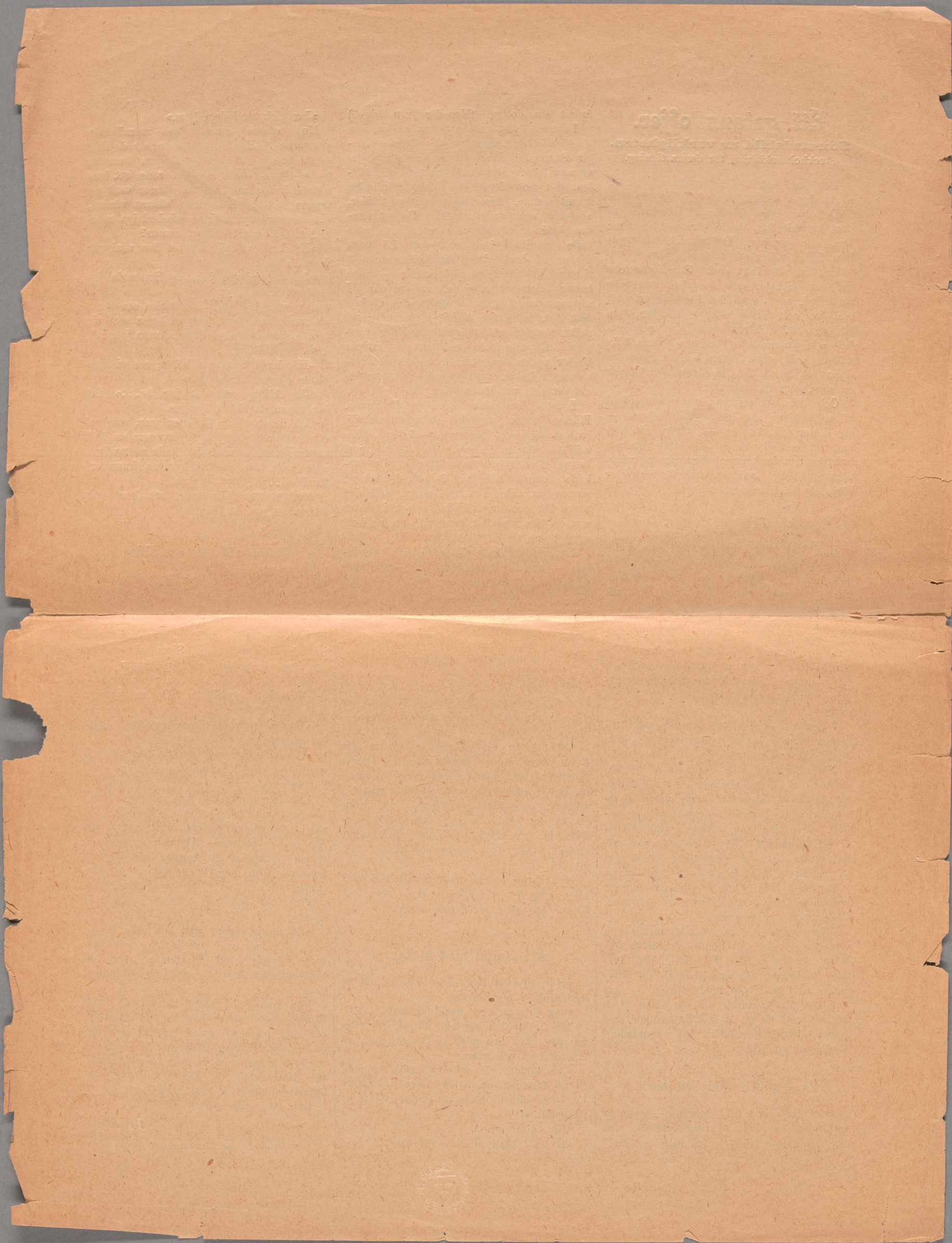
»Nå, om hon nu snart springer bort igen?»

»Då måste jag ut igen och söka henne, och jag skall gå, tills jag finner henne; herrn förstår, hvad jag känner... jag har tänkt försöka få in henne på ett räddningshem...»

Hon kunde nog hållas i styr någon tid, kanske, men hennes blod var redan skämdt, och jag hade en aning om, att jag efter en ej allt för lång tidsperiod skulle få se henne i siden, pudrad och fin, stryka öfver Hamngatan en kväll, halfrusig och bytande djerfva blickar med herrarna...

Hon var redan offrad.

Brutus.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

